

El destí dels llibres està escrit a les estrelles

Els adults moltes vegades pregunten què passarà amb els llibres quan els nens i les nenes deixin de llegir-los. Aquesta podria ser una de les respostes:

«Els carregarem en grans naus espacials i els enviarem a les estrelles.»

Magnífic!

En realitat els llibres són com les estrelles que brillen en la nit. N'hi ha tants que no poden comptar-se i sovint es troben tan lluny de nosaltres que no ens atrevim a anar a buscar-los. Però només imagineu-vos l'obscuritat que regnaria si un dia tots els llibres, aquests cometes del nostre univers cerebral, s'escapessin i deixessin d'emetre aquesta energia sense límits del coneixement i la imaginació humans...

Déu meu!

I dius que els infants no poden entendre aquesta ficció científica? D'acord, aleshores tornaré a la terra i em permetré recordar els llibres de la meva infantesa. Perquè tot això va venir-me a la memòria quan contemplava l'Óssa Major, la constel·lació que els eslovacs anomenem «El Gran Carro», ja que els llibres que més volia van arribar-me amb un carro... Bé, no a mi en primer lloc sinó a la mare. Va succeir durant la guerra.

Un dia ella era a la vora del camí quan aparegué un carro trontollós. Era un carro de fenc tirat per cavalls però carregat fins al capdamunt de piles de llibres. El conductor va dir a la mare que estava emportant-se els llibres de la biblioteca de la ciutat a un lloc més segur, per evitar que els destruïssin.

Aleshores la mare encara era una nena que xalava per llegir, i en veure aquella mar de llibres els ulls li brillaren com estels. Fins llavors només havia vist carros carregats de fenc, palla o femta. Per a ella un carro ple de llibres era cosa de conte de fades. Així que va armar-se de valor per preguntar:

«Si us plau, em podria donar almenys un llibre de tota aquesta pila?»

L'home li somrigué, va assentir amb el cap, saltà del carro i n'obrí un dels laterals mentre li deia:

«Te'n pots endur a casa tants com caiguin a terra.»

Els llibres van caure sorollosament sobre la pols del camí i de seguida l'estrany carretó va desaparèixer rere una corba. La mare va apilar-los mentre el cor se li sortia del pit, de l'emoció. Un cop els hagué tret la pols, va comprovar que casualment hi havia una edició completa dels contes de Hans Christian Andersen. En els cinc volums de diferents colors no hi havia ni una sola il·lustració però, miraculosament, aquests llibres il·luminaren les nits que la mare temia tant, perquè durant aquella guerra havia perdut la seva mare. Quan llegia aquells contes, en fer-se de nit, cada un li proporcionava un petit raig d'esperança, secretament il·lustrat al seu cor per unes pestanyes que es tancaven, fins que es quedava apaciblement adormida, almenys durant una estona...

Passaren els anys i aquells llibres van arribar-me a les mans. Sempre els porto amb mi pels camins empolsinats de la meua vida. Què de quina pols parlo, pregunteu?

Bé!

Potser pensava en aquesta pols d'estrelles que se'ns posa als ulls quan ens asseiem a llegir en una nit fosca. Si és així és que estem llegint un llibre. Ben mirat, podem llegir tot tipus de coses. Un rostre, les línies de la mà, les estrelles...

Les estrelles són llibres que de nit il·luminen el cel.

Quan dubto sobre si val la pena escriure un altre llibre, miro al cel i em dic que en realitat l'univers no té límit i que encara deu haver-hi lloc per a la meua petita estrella.